HAJDI
kod djeda

22922

NINI
OD MARINE

HAJDI kod djeda

Prema Johanni Spyri
Priredila: Paula Župan-Jazbec
Ilustrirala: Marie-José Maury

Hajdi kod djeda

Poslije toliko vremena i tolikih tugovanja, Hajdi se vraća svome djedu . . . Čim se sa Sebastijanom, koji je bio određen da je prati, našla u kolima, činilo joj se da svaki okret kotača govori: »Planine, kućica, jele, zvijezde. . .«, tako je bila sretna. Jedino joj se teško bilo rastati s Klarom. Klarin tata je zato obećao da će Klara uskoro posjetiti Hajdi i njenog djeda u planini.
Kad su poodmakli i kad se grad više nije vidio, Hajdi upita Sebastijana:
— Što mislite, je li slijepa baka još živa?
— Nadajmo se. Uostalom, da se nešto dogodilo, sigurno bi nam javili. . .

A Djed?
Na ovo pitanje nije dobila odgovor. Jer, Sebastijana je uspavalo drndanje kola. . .
Poslije dvodnevnog putovanja pred njima se ukaže Majenfeld. Kolima se nije moglo dalje. Iznijeli su kovčeg i počeli se osvrtati. Nedaleko od željezničke stanice stajala su kola u koja je bilo upregnuto mršavo kljuse. Čovjek širokih ramena tovario je vreće na kola.
— Oprostite, gdje je Selce? — upita Sebastijan.
— Selce! I ja baš tamo idem. Ja sam pekar. Došao sam kupiti brašno. Ukoliko želite, mogu se pobrinuti za vaš kovčeg, čak i da ga povezem. . .
Napokon su se sporazumjeli da će pekar povesti Hajdi i njen kovčeg. Iz Selca će je već netko odvesti na planinu.
— Mogu i sama, znam put od Selca do planine — reče Hajdi.

Sebastijan je bio presretan što se neće morati verati planinskom stazom. Ne skrivajući oduševljenje, on pozva Hajdi u stranu, gurne joj u ruku zamotuljak i pismo za djeda. Reče joj da taj zamotuljak dobro čuva, da joj ga je poklonio Klarin tata. . .

— Ne brinite se, Sebastijane, neću ništa izgubiti — reče radosno Hajdi. — Uvijek ste bili pažljivi prema meni. Baš vam hvala!

Dok su se kola polako udaljavala, Sebastijan je mislio u sebi: »Ova mala je pravo zlato. Bez nje će cijela kuća biti tužna.«

Pekar je dobro poznavao stanovnike Selca. Znao je da je nekada Hajdi živjela kod djeda na planini pa zapita:

— Vraćaš se djedu?

— Da.

— Znači, nije ti bilo baš lijepo u Frankfurtu?
— A, ne, tamo je lijepo, ali nigdje nije kao kod mog djeda.
Pekar je zatezao uzde, fijukao bičem i tiho zviždukao. Hajdi je razgledala okolinu. Prepoznavala je drveće pokraj puta, ljude koje su sretali i pozdravljali, a ona im odzdravljala. Kad su stigli u Selce, veliki sat je otkucavao pet. Oko Hajdi se sjatiše žene i djeca. Djevojčica s velikim kovčegom izazivala je opću pažnju.
— Hvala vam — reče ona pekaru. — Moj će djed doći po prtljagu. A ja sad idem.
Dok je pekar radoznalcima objašnjavao koliko dijete voli djeda, Hajdi je već trčala uzbrdo prema Petrovoj kolibi.
— Najprije ću svratiti da vidim Petrovu baku — pomislila je.

Kad stiže do kolibe slijepe starice, srce joj je lupalo od uzbuđenja. Jedva je uspjela otvoriti vrata, a onda uleti u malu sobu.

— Tko je to? — upita baka. — Tako je nekad ulazila naša Hajdi, ali Hajdi je sad daleko. Nikad se neće vratiti...

— A što ako se Hajdi vratila ... Ja sam, bako! Hajdi je ovdje! — poviče djevojčica kao izvan sebe i pojuri baki u zagrljaj.

— Bože moj, istina je, ti si — govorila je slijepa starica, grlila je i milovala joj kosu. Poznajem tvoju svilenu kosu. Kako sam sretna!..

— Sad ću stalno dolaziti, bakice. Stalno.

— Ne plači, bakice, donijela sam ti žemičke iz Frankfurta. Lijepe, bijele žemičke. Da znaš samo, kako su ukusne.

Uto dođe i Brigita, Petrova mati i u čudu uzviknu:

— Ne varam se, to je Hajdi! Ne mogu vjerovati!

Hajdi se kod njih zadržala samo kratko vrijeme i brzo se zaputila prema kolibi svoga djeda. Već je počeo padati mrak, ali ona se nije plašila. Išla je kao da je podne. Odjednom se pred njom ukaže djedova koliba. Vidjela je čak i djeda kako, sjedeći na klupi, odbija kolutove dima iz svoje lule. Kad mu se sasvim približila, primijetila je da je tužan. Kao vihor poletjela mu je u naručje.

— Djede, djede, vratila sam se — poviče, prije nego što ju je djed primijetio.

— Hajdi, jesu li te istjerali? Jadno moje dijete, — šaputao je on stežući je u naručju.

— Ne, djede! Nitko me nije istjerao. Svi su u Frankfurtu ljubazni sa mnom. Samo ja nisam mogla više izdržati. Morala sam se vratiti k tebi. Činilo mi se da ću se tamo ugušiti, tako me nešto davilo. Razboljela sam se i Klarin tata je odlučio da se vratim na planinu. Evo, ovaj zamotuljak i ovo pismo poslao je tebi.

Djed pročita pismo i metne ga u džep. U zamotuljku je bio novac.

— E jadno moje dijete, siguran sam, ti si umorna i mlijeko bi ti koristilo. Ovdje imaš toliko novaca da bi mogla kupiti krevet i haljina za cijelu godinu . . . Puno novaca. . .

— Ne treba mi ništa, djede. Imam sve što želim. Važno je da sam s tobom . . . Ništa na svijetu nije tako lijepo kao krevet na sijenu i ovo naše mlijeko.
Dok su tako pričali, začu se iz vana oštar zvižduk. Hajdi kao munja poleti prema vratima. S planine se spuštalo cijelo stado koza. Za njima je išao Petar. Kad ugleda Hajdi, stane kao ukopan.
— Dobro veče, Petre! — uzviknu djevojčica. — Što si se zbunio?
I, dok je Petar još zbunjeno gledao, ona uleti među koze i poče ih milovati:
— Bjelka, Mrkuša, zar me više ne poznajete?
— Baš dobro što si se vratila — reče Petar i udari štapom o stijenu. — Vidiš, i koze su sretne. Kako te samo slušaju i kako se umiljavaju. . .

U noći, djed se često penjao uz ljestve i pažljivo osluškivao spava li Hajdi mirno. Zabrinulo ga je pismo Klarinog tate. Dijete se nije micalo. Kad je osvanuo dan, djed reče:

— Sad možemo poći po kovčeg i torbu.

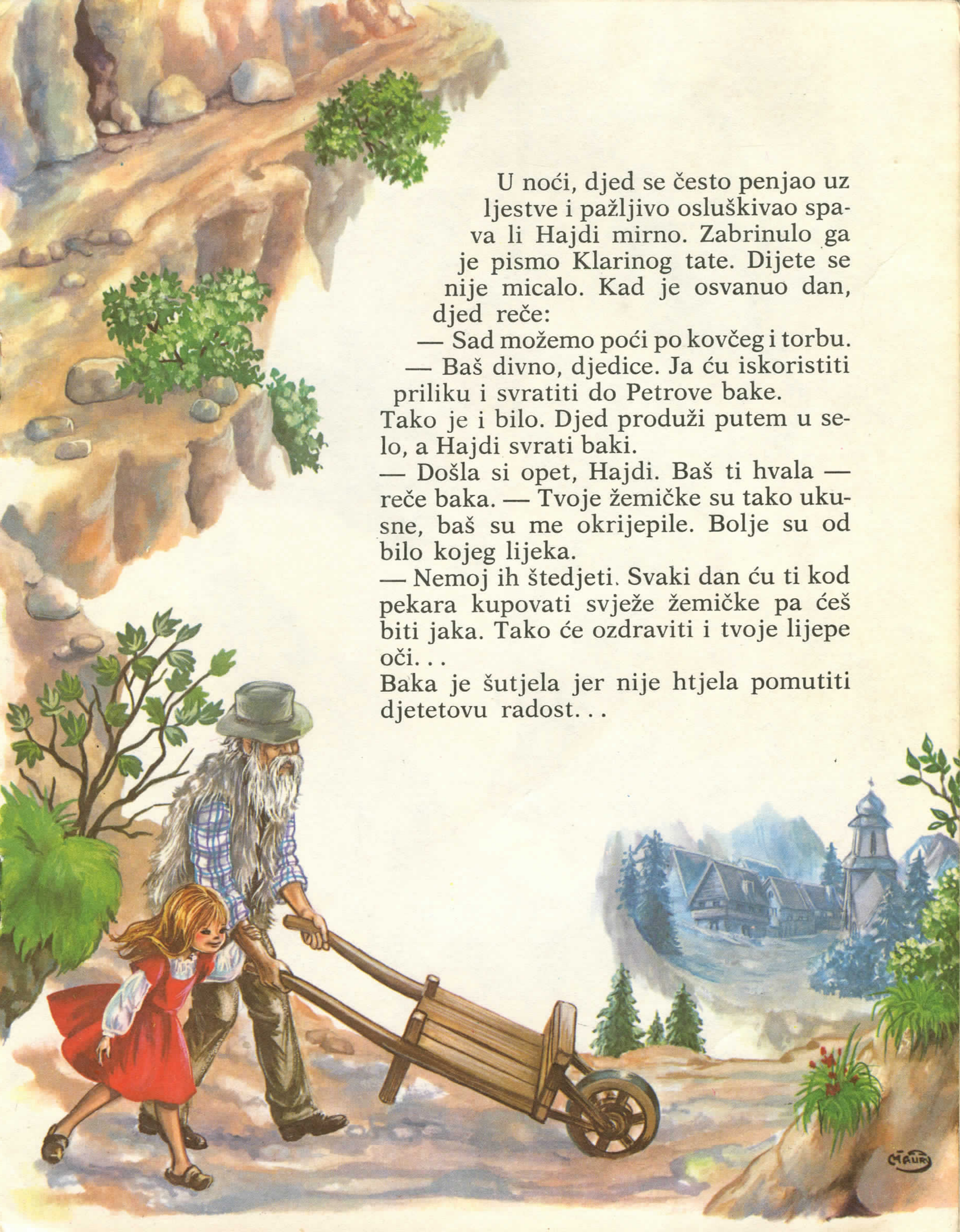
— Baš divno, djedice. Ja ću iskoristiti priliku i svratiti do Petrove bake.

Tako je i bilo. Djed produži putem u selo, a Hajdi svrati baki.

— Došla si opet, Hajdi. Baš ti hvala — reče baka. — Tvoje žemičke su tako ukusne, baš su me okrijepile. Bolje su od bilo kojeg lijeka.

— Nemoj ih štedjeti. Svaki dan ću ti kod pekara kupovati svježe žemičke pa ćeš biti jaka. Tako će ozdraviti i tvoje lijepe oči. . .

Baka je šutjela jer nije htjela pomutiti djetetovu radost. . .

— Ti više nećeš jesti crni kruh — prošaputa Hajdi.

— Ne misli na to. Nemaš novaca ni za sebe. . .

— Ali, bako, ja imam mnogo novaca. Dao mi ih je Klarin tata. Znam što ću napraviti, bako! Svakoga ćeš dana dobiti svježe žemičke. Petar će ti ih donositi iz Selca.

Hajdi je bila sretna, jer je vjerovala da će se baka oporaviti.

— Bako, sad znam i čitati. Želiš li da ti pročitam koju pjesmu iz one tvoje stare knjige?

Hajdi je čitala a baka je plakala od sreće. Vrijeme je prolazilo. Djed se vraćao iz sela i Hajdi mu se pridružila.

Bila je uzbuđena i puna planova. Zato je brzo djedu izložila svoje planove:
— Djede, hoćeš li mi dati sav novac, kako bih svaki dan mogla Petru dati novčić da baki kupi žemičku?
— Hajdi, treba ti prava postelja, a ostat će ti još dovoljno novaca za žemičke.
Hajdi je uporno tvrdila da na postelji od sijena spava puno bolje nego što je ikada spavala na perju u Frankfurtu.
— Novac je tvoj, radi s njim što želiš! — reče djed.
— Onda je sve u redu! — uzvikivala je Hajdi.
Odjednom se uozbilji.
— Baka u Frankfurtu je imala pravo. Ako je čovjeku teško, mora vjerovati ljudima. Uvijek će se naći netko tko će priskočiti u pomoć.
Djed je zamišljeno šutio.

Život na planini tekao je svojim ustaljenim tokom. Hajdi je sve više pomagala djedu. Obavljala je niz svakodnevnih poslova i bila neizmjerno sretna. Bila se već potpuno oporavila.
Djed ju je često promatrao kako spava. Njeni ružičasti obrazi zračili su smirenošću i povjerenjem da dugo nije mogao skinuti pogled s nje.
Najviše od svega, Hajdi je voljela s Petrom čuvati stado. Divno je bilo sjediti u travi i promatrati kako se igraju kozlići, bijeli kao oblak. Petar ju je svakog časa zapitkivao kako je bilo u Frankfurtu, kako izgleda Klara, kakav je to dječak bio s orguljicama, gdje su sada mačići koji su prestrašili gospođicu Rotnmajer, gdje živi Klarina baka . . .
Za to je vrijeme vjerni pas Trpko čuvao stado i vraćao zalutale kozliće.
Svake večeri, dok je vatra pucketala, Hajdi bi sjedila s djedom i čitala mu priče. Iz kovčega je izvukla sve lijepe knjige koje joj je poklonila Klarina baka.

— Čuj, djede — reče Hajdi jedne večeri. — Ova priča je najljepša, a govori o djetetu koje se vratilo kući poslije dugog lutanja po svijetu. Slušaj ovo: »Kad ga njegovi ugledaše, otac mu potrča u susret, zagrli ga i poljubi. I svi mu se obradovaše. . .« — baš kao što si ti, djede, mene zagrlio. I oni su mislili da je njihovo jadno dijete zauvijek izgubljeno. . .
Djed je pažljivo slušao priču.
— Divna je, Hajdi. A i ti si je lijepo pročitala.
— Pogledaj ovu sliku! Vidi kako otac grli dijete. Sretan je što ga ponovo vidi . . . Ja nemam ni mame ni tate. Ti si meni sve, djedice. Sve na svijetu. I ona se privi uz djeda koji počne nježno ljubiti njenu meku kosu.

Sutradan, u samo svanuće, stajao je djed pred kolibom i gledao unaokolo. Nedjeljno jutro blistalo je u dolini a iz sela je dopiralo brujanje zvona.

— Ustaj, Hajdi — reče djed. — Ustaj, idemo u selo. Odjeni novu haljinu.

Nije morao dugo čekati. Ubrzo se Hajdi pojavi u svojoj lijepoj haljinici iz Frankfurta.

— Hm, djede, kako si lijep! Nikad te još takvog nisam vidjela. Odakle ti taj kaput sa srebrnim dugmetima.

— I ti si divna u toj haljinici — reče djed, uzme je za ruku i oni krenuše u selo.

U selu je bilo mnogo svijeta. Kad su ugledali djeda tako svečano odjevenog, s djetetom koje je držao za ruku, počeli su se došaptavati:

— Pa on nije tako zao, kao što se priča!

U toj gužvi Hajdi i djed sretoše učitelja.

— Ove zime napokon prelazim u selo — reče djed. — Oprostite, što onda nisam poslušao vaš savjet. Nadam se da ćete mi i dalje biti prijatelj. . .

— Nećete se pokajati. Baš smo vas se zaželjeli — odgovori srdačno učitelj.

— Vidiš, Hajdi, to je sve tvoje djelo. Ti si u moj život unijela radost i sreću. . . Usrećila si i Petrovu baku i mamu i Petra.
Živjet ćemo sretno. . .
Djevojčica je sijala od zadovoljstva.

Hajdi je tek bila ustala, kad dotrči Petar s pismom u ruci:
— Za tebe, Hajdi! Dao mi ga poštar u selu.
Pismo je bilo od Klare. Hajdi ga žurno otvori i počne čitati. Poluglasno. Klara je pisala da joj je, otkad je Hajdi otišla, teško i dosadno, i da ne može više izdržati. Odlučila je da, baš je tako pisala, odlučila je, doći na planinu. S njom bi došla i baka. Na kraju su slijedili pozdravi djedu, Petru, baki za koju je, kaže, kupila ne samo žemičke već i kavu...
— Djede, djede — počne skakati Hajdi. — Dolaze Klara i njezina baka. Djede, sretna sam ... — Dohvatila je Petra i počela se s njim vrtjeti i pjevati: »Klara-Baka, Klara-Baka...«
— Baš se radujem — reče djed. — Čuješ, Hajdi, smiri se... Moramo se pripremiti da što bolje dočekamo goste...

JUGOREKLAM — Ljubljana

Štampa: »Novi dani« — Beograd 1981.

1511/4